

Pani Wanda Bielecka, żona Józefa Bieleckiego, który pracował w latach 1966 – 1978 na stanowisku palacza i konserwatora w Szkole Podstawowej nr 1 i jednocześnie w Schronisku Młodzieżowym mieszczącym się wówczas w budynku szkoły, bardzo dobrze pamięta warunki bytowe Schroniska oraz mile wspomina młodzież w tamtym czasie. Pani Wanda zgodziła się porozmawiać o początkach istnienia Schroniska, o pracy męża i własnym zaangażowaniu w istnienie placówki.

Czy przypomina sobie Pani jak funkcjonowało Schronisko w szkole?

Podczas roku szkolnego, w tygodniu, placówka nie działała. Dopiero w weekendy, kiedy przyjeżdżali studenci zaoczní. W wakacje zaś było otwarte przez całą dobę. Wtedy dopiero można było odczuć ogrom pracy. Nad schroniskiem nadzór miał Pan Kazimierz Borzęcki a później Pan Zygmunt Turejko.

Czym zajmował się Pani mąż i Pani w Schronisku?

Mąż miał bardzo dużo obowiązków. Meldował gości, przyjmował rezerwacje, rozstawiał łóżka, przyjmował i odbierał pościel, robił zakupy, zajmował się pracami konserwatorskimi. Ja mu pomagałam, bo sam by nie dał rady. Nie byłam zatrudniona na etacie w Schronisku, tylko w szkole, ale zawsze, kiedy była potrzeba pomagałam mu. Byłam pracownikiem gospodarczym w szkole, natomiast w schronisku robiłam zakupy, wydawałam pościel itp.

Czy mężowi podobała się praca w Schronisku?

Tak, mimo, że była ciężka. Józef był człowiekiem towarzyskim, uwielbiał rozmawiać z ludźmi, więc takie zajęcie mu odpowiadało. Uciążliwe były tylko godziny pracy, gdyż pracowało się w zasadzie przez cały czas. Na szczęście mieszkaliśmy w szkole, więc to była ogromna zaleta.

Dziś w Schronisku są nowe meble i łóżka, jak wyglądało to w latach 60-tych, 70-tych?

Goście spali na materacach i łóżkach polowych w auli. Jeśli było za mało miejsca, dostawialiśmy łóżka w salach lekcyjnych. Z tego co pamiętam, obok miejsca do spania stało krzesło, aby goście mogli położyć swoje rzeczy osobiste. Jednak tylko w okresie letnim wystawione były ławki z sal, by pomieścić wszystkich ludzi; W roku szkolnym nie było takiej potrzeby. A jeśli taka zaszła, to wtedy uczniowie wynosili ławki po lekcjach. W wakacje mieliśmy czasem po trzy obozy w jednym dniu, więc musieliśmy przygotowywać więcej miejsc do spania, czasem na sześćdziesiąt czy siedemdziesiąt osób.

Czy klienci musieli wozić ze sobą pościel, czy schronisko ją zapewniało?

Oczywiście mieliśmy pościel dla klientów. Dawaliśmy im dwa prześcieradła, jedno rozkładało się normalnie i pod nie chowało się poduszkę, gdyż nie było w tamtym czasie poszewek na poduszki, a drugie prześcieradło kładło się pod koc do przykrycia. Kołder też nie było. Ale nikt na to nie narzekał. Powiem więcej, pralnie w okresie letnim nie wyrabiały się z praniem pościeli, więc często sama prałam, suszyłam i wydawałam potem gościom. Nie prasowałam, przygniatałam deskami z jednej i z drugiej strony. Najważniejsze, że pościel zawsze była czysta. Z tego, co pamiętam, klienci nie płacili za pościel, była ona wliczona w cenę noclegu.

To znaczy, że goście nie narzekali na standard w Schronisku?

Ależ skąd! Nie pamiętam czy kiedykolwiek na coś narzekali. Wtedy były inne czasy. Nie zwracało się uwagi na luksus. Obozom zależało głównie na tanim noclegu. A tutaj było tanio. Klienci mieli

też dostęp do kuchni i łazienek. Nie było tylko pryszniców. Olsztyn nie był ich miejscem docelowym. Przyjeżdżali na 2-3 dni i jechali dalej, więc dla nich Schronisko było idealnym miejscem noclegowym. Pamiętam spóźnioną grupę, która kiedyś obudziła nas w nocy. Byli przemoknięci i zmęczeni. Mąż ich przyjął bez żadnych problemów. Byli wdzięczni i zadowoleni, że mogą odpocząć.

Kto jeszcze zaglądał do Schroniska oprócz studentów zaocznych i obozów wędrownych?

Zwykle była to młodzież szkolna, wycieczki, obozy. Zdarzało się jednak, że przyjeżdżały też osoby starsze lub rodziny z dziećmi, ale było to rzadkością. Czasem mieliśmy gości z zagranicy np. z Węgier. Pamiętam, że zatrzymywały się w schronisku też wycieczki autokarowe i obozy rowerowe. Rowery trzymano wtedy w szkolnych szatniach.

Ta młodzież była wspaniała. Kulturalna i grzeczna, nie było z nią problemu. Opiekunowie umieli jej zorganizować czas. Często robili ogniska, grali na gitarach i śpiewali.

Czy Schronisko prowadziło jakieś kroniki pamiątkowe?

Pamiętam, że były specjalne zeszyty, w których młodzież robiła wpisy. Zwykle dziękowano za miłą obsługę i pisano pozytywnie o warunkach bytowych. Specjalne podziękowania otrzymywał Kierownik schroniska od opiekunów wycieczek.

Podsumowując, praca w schronisku była ciężka, ale Pani i Pani mąż nie narzekaliście na nią?

Byliśmy młodzi i pełni wigoru. Mimo czasem ciężkiej pracy, nie narzekaliśmy. Praca z ludźmi jest czymś wspaniałym. Młodzież w tamtym czasie była naprawdę grzeczna.

Wywiad przeprowadzono w 2010 roku.